

Sygn. akt IV 1 Ka 489/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny - Odwoławczy, Sekcja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń w składzie:

Przewodniczący: SSO Lidia Haj

Protokolant: sekretarz sądowy Karolina Gębala

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie - Joanny Kowalskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2013 roku sprawy

M. Ł.

oskarżonego o przestępstwo z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Myślenicach, Wydział II Karny z dnia 27 sierpnia 2013 roku, sygn. akt II K 291/13

zaskarżony wyrok zmienia w punkcie I w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w miejsce daty: „od 23.11.2011 r.” wprowadza datę: „od 06.12.2012 r.”, w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymuje w mocy i zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 190 (sto dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Lidia Haj

Sygn. akt IV 1 Ka 489/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział IV Karny Odwoławczy sekcja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń z dnia 16 grudnia 2013 r.

M. Ł. oskarżony został o to, że w dniu 10 maja 2013 roku w S. województwa (...) nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Myślenicach – sygn. akt II K 487/12 z dnia 28.11.2012r. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obowiązującego w okresie od 23.11.2011r. do dnia 23.11.2015r., prowadząc w ruchu lądowym samochód m-ki K. nr rej. (...), tj. o przestępstwo z art. 244 kk.

Sąd Rejonowy w Myślenicach Wydział II Karny, w wyroku z dnia 27 sierpnia 2013 roku sygn. akt II K 291/13 orzekł, w tym przedmiocie następująco

1. uznaje oskarżonego M. Ł. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, a stanowiącego występki z art. 244 kk i za to na mocy tego przepisu wymierza mu karę 4/cztery/ miesiące pozbawienia wolności;
2. na zasadzie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 90 złotych tytułem wydatków i 120 złotych tytułem opłaty wymierzonej na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego i zaskarżając go na korzyść oskarżonego w części orzeczenia o karze zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, polegającą na wymierzeniu kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, zamiast kary orzeczonej lub wyższej, ale z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, poprzez przecenienie okoliczności obciążających i niedocenienie okoliczności łagodzących, co powoduje, że orzeczona kara jest rażąco surowa.

W związku z powyższym, apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz grzywny odpowiadającej możliwościom majątkowym oskarżonego.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje;

Zarzut i wnioski apelacji na uwzględnienie nie zasługiwały.

Wywołana apelacją kontrola zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy z urzędu ujawniła jednak uchybienie wymagające ingerencji w treść zaskarżonego wyroku, niezależnie od zakresu zaskarżenia i treści zarzutu, na korzyść oskarżonego, gdyż w przeciwnym wypadku doszłoby do sanowania orzeczenia rażąco niesprawiedliwego, w rozumieniu art.440 kpk.

Jak wynika z ustaleń sądu I instancji, wyrokiem Sądu Rejonowego w Myślenicach z dnia 28 listopada 2012 roku sygn. akt II K 487/12 orzeczono wobec oskarżonego M. Ł. za przestępstwo z art.177§2 kk m.in. na mocy art.42§1 kk i art.43 § 1 kk środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju tj. wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat.

Sąd Rejonowy ustalił, że zakaz ten jest wykonywany wobec oskarżonego w okresie od 23 listopada 2011 roku do 23 listopada 2015 roku .

Z sentencji wyżej powołanego wyroku wynika, że na mocy art.63§2 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23 listopada 2011 roku do dnia 28 listopada 2012 r.

W ocenie sądu odwoławczego sąd I instancji nietrafnie ustalił w sentencji wyroku czasokres w ramach którego orzeczony wobec oskarżonego powołanym wyżej wyrokiem zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat zaczął obowiązywać i obowiązuje.

Jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r.V KK 364/11, LEX nr 1095978 zaliczenie na poczet zakazu okresu zatrzymania prawa jazdy nie przesunęło początku obowiązywania tego zakazu na moment odebrania oskarżonemu owego dokumentu.

W uzasadnieniu tego judykatu Sąd Najwyższy m.in. wskazał, że:” w myśl art. 43 § 2 kk zakaz m.in. prowadzenia pojazdów mechanicznych obowiązuje od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. Ta norma prawa materialnego koresponduje z zasadą wyrażoną w art. 5 § 1 k.p.k., że oskarżonego uważa się za niewinnego, a więc i nie ukaranego żadną karą ani środkiem karnym, do uprawomocnienia się wyroku. Zaliczenie na poczet zakazu okresu zatrzymania prawa jazdy nie przesunęło początku obowiązywania tego zakazu na moment odebrania oskarżonemu owego dokumentu.”

Z kolei w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2010 r. II KK 184/10 LEX nr 619623 stwierdzono, że „ przez użyty w art. 244 k.k. zwrot zakaz prowadzenia pojazdów” należy rozumieć zakaz, o którym mowa w art. 39 pkt 3 k.k. i art. 42 § 1 i 2 k.k. Prowadzenie przez sprawcę pojazdu mechanicznego mimo wcześniejszego zatrzymania mu prawa jazdy na mocy prawomocnego postanowienia sądu wydanego na podstawie art. 137 ust. 1 pkt 2 p.r.d. nie wyczerpuje znamion przestępstwa określonego w art. 244 k.k., lecz powinno być oceniane w płaszczyźnie art. 94 § 1 k.w.

W kontekście tych orzeczeń, prawidłowe ustalenie obowiązywania wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, w kontekście realizacji znamion art.244 kk powinno obejmować okres

od dnia 6 grudnia 2012 roku tj. od daty prawomocności wyroku Sądu Rejonowego w Myślenicach z dnia 28 listopada 2012 r. sygn. akt II K 487/12 . W sytuacji orzeczenia tego zakazu na 4 lata i przy uwzględnieniu, że sąd zaliczył na poczet tego środka karnego czas zatrzymania prawa jazdy oskarżonego od dnia 23 listopada 2011 roku do dnia 28 listopada 2012 roku /karta 8/ a więc okres 1 roku i 5 dni, zakaz ten obowiązuje od dnia 6 grudnia 2012 roku do dnia 1 grudnia 2015 roku.

Powyższe skutkowało koniecznością częściowej zmiany opisu przypisanego oskarżonemu czynu, gdyż jego zachowanie dopiero od dnia 06 grudnia 2012 roku mogło realizować znamiona art. 244 kk, poprzez wskazanie, że zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych obowiązywał wobec oskarżonego od dnia 6 grudnia 2012 roku . Sąd odwoławczy z uwagi na brak apelacji na niekorzyść oskarżonego nie modyfikował w opisie czynu przypisanego oskarżonemu daty końcowej obowiązywania zakazu, gdyż byłoby to ustalenie na jego niekorzyść.

Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do podzielenia stanowiska skarżącego, aby wymierzona oskarżonemu kara 4 miesięcy pozbawienia wolności nosiła znamiona rażącej niewspółmiernie surowości.

Wymierzona oskarżonemu kara 4 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa.

Sam skarżący oceniają tę karę jako krótkoterminową.

Sąd Odwoławczy nie podzielił stanowiska skarżącego, aby tak orzeczona kara nosiła znamiona rażącej niewspółmiernie surowości wskutek nie orzeczenia jej przez sąd I instancji z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku, prowadzi do wniosku, że sąd I instancji prawidłowo ustalił i ocenił okoliczności wyłączające możliwość zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Trafnie sąd I instancji wskazał, że oskarżony nie zasługuje na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, gdyż dotychczas nie był skłonny do wyciągnięcia refleksji i zmiany swojego postępowania sprzecznego z prawem, skoro w niedługim czasie po wyroku skazującym go za wypadek ze skutkiem śmiertelnym, ponownie kierował samochodem, mimo obowiązującego go sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Nie powstrzymał oskarżonego od popełnienia tego przestępstwa fakt wymierzenia mu kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, sąd a quo odniósł się także do wskazywanych przez oskarżonego okoliczności dotyczących jego sytuacji osobistej i majątkowej, zaistnienie których w ocenie oskarżonego dawały podstawę do warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. W ocenie sądu odwoławczego trafnie sąd a quo wykazał, że posiadanie przez oskarżonego zobowiązania kredytowego i utrzymywanie dzieci jego konkubiny nie mają waloru okoliczności uzasadniających warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności.

Analiza argumentów skargi obrońcy oskarżonego w pierwszym rzędzie prowadzi do wniosku, że nie wykazał on nieprawidłowości w przedstawionej przez sąd a quo, wyżej przytoczonej, argumentacji na uzasadnieniu decyzji o wymierzeniu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W miejsce tego skarżący wywodził, że wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania z ustaleniem okresu próby posiadałoby lepszy i dłuższy niż kara bezwzględna bodziec wychowawczy. Świadomość możliwości wykonania kary pozbawienia wolności w razie popełnienia przestępstwa podobnego i wymierzeniu mu grzywny, w ocenie obrońcy, lepiej zmotywuje oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego.

Przedstawiając taką tezę skarżący do porządku dziennego przechodzi nad wyrażonym przez sąd I instancji stanowiskiem o zupełnej nieskuteczności względem oskarżonego zastosowanej już próby jego resocjalizacji przez orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na maksymalny pięcioletni okres próby. Apelujący nie wykazał nieprawidłowości takiego stanowiska sądu orzekającego. Należy zauważyć, że oskarżony dał dowód swoim postępowaniem, że sama świadomość możliwości wykonania wobec niego kary pozbawienia wolności i to w wymiarze 2 lat a więc kary surowej nie odniosła waloru wychowawczego. Nie ma więc żadnych powodów by kwestionować trafność stanowiska sądu I instancji i ponownie sięgać po instytucję resocjalizacji, która nie przyniosła wobec oskarżonego, jak się okazuje żadnego efektu. Propozycja orzekania grzywny nie skutkuje odmienną oceną tej kwestii.

Dowolne, bo w żaden sposób nie udowodnione rozważania obrońcy co do terminu wykonania wobec oskarżonego kwestionowanej kary, nie wnoszą nowego elementu do prawidłowych ustaleń sądu o braku po stronie oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Powoływana przez obrońcę okoliczność zaangażowania się oskarżonego w życie parafii i działalność ochotniczej straży pożarnej nie może skutkować uwzględnieniem apelacji, gdyż skarżący nie wykazał aby w kontekście tych okoliczności ustalenie sądu o braku po jego stronie pozytywnej prognozy i lekceważeniu przez oskarżonego podstawowych zasad porządku prawnego w postaci respektowania prawomocnego wyroku sądu, które także kształtowało wymiar kary, były błędne i nie zasługiwały na uwzględnienie.

W ocenie sądu odwoławczego wymierzona oskarżonemu kara jako adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa a więc zasłużona oraz celowa, gdyż niezbędna dla realizacji zadań w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, jako kara sprawiedliwa, nie wymagała jakiegokolwiek korekty przez sąd odwoławczy.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, apelacji nie uwzględniono i poza wskazaną wyżej częściową zmianą opisu przypisanego oskarżonemu czynu, w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymano w mocy.

Wobec nie uwzględnienia apelacji obrońcy, na zas. art. 636§1 kpk i art.8 i art.2 ust.1 pkt. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. Nr 49 z 1983 poz. 223 z późn . zm. zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 190 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Kwota ta obejmuje: 20 zł ryczałtu za doręczenia w postępowaniu odwoławczym, opłatę 50 zł za zapytanie o karalności oraz opłatę od kary 4 miesięcy pozbawienia wolności w kwocie 120 zł .